

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.690/2023/6.

A felperes:

Felperes1

Cím1

A felperes képviselője:

dr. Rózsa Péter ügyvéd

Cím5

Az alperes:

Miskolci Törvényszék

3525 Miskolc, Dózsa György út 4.

Az alperes képviselője:

Országos Bírósági Hivatal (ügyintéző: dr. Górh Zoltán)

1055 Budapest, Szalay utca 16.

A per tárgya: bírósági jogkörben okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság: Balassagyarmati Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 27.P.20.341/2022/52.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes módosított keresetében kérte az alperes kötelezését 150.000 forint sérelemdíj és annak 2016. május 31-től a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamata (1. számú kereset), 130.000 forint sérelemdíj és annak 2018. február 14-től a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamata (2. számú kereset), 12.500 forint vagyoni kártérítés és annak 2018. december 27-től a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamata (3. számú kereset) megfizetésére. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a személyes adatok védelméhez való jogát, magántitokhoz való jogát. Erre tekintettel 200.000 forint sérelemdíj, valamint ennek 2017. március 7-től a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamata megfizetésére kérte az alperes kötelezését (4. számú kereset). Kérte az alperest további 100.000 forint sérelemdíj és annak 2019. január 14-től a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamata megfizetésére kötelezni (5. számú kereset).

[2] A felperes az 1. számú keresetét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) 2. § (1) és (3) bekezdésére alapította. Arra hivatkozott, hogy a Miskolci Törvényszéken 25.P.20.105/2013. és 25.P.21.678/2013. számon folyamatban volt eljárásban sérült a perek tisztességes lefolytatásához és észszerű időn belüli befejezéshez való joga, ezért sérelemdíjra tarthat igényt. Az alperes jogellenes magatartását abban határozta meg, hogy a Miskolci Törvényszék 25.P.20.105/2013/14. számú, a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító végzése miatt az eljárás elhúzódott, így az alperes megsértette az eljárás észszerű időn belüli befejezéshez való jogát. Az elsőfokú eljárásban nem biztosították számára az elfogulatlan elbírálást, így megsértették a perek tisztességes lefolytatásához való jogát is. Az

eljáró bíró vele szemben elfogultságot jelentett be egy másik eljárásban, továbbá a Miskolci Törvényszék együttműködési megállapodást írt alá a Miskolci Egyetem alperessel szemben, és a törvényszék elnöke oktatott is az egyetemen.

[3] A 2. számú keresetét szintén a régi Pp. 2. § (1), (3) bekezdéseire alapította. Arra hivatkozott, hogy a Miskolci Járásbíróság P.23.437/2015. és 7.P.22.958/2017. számú eljárásában is sérült a perek tisztességes lefolytatásához és észszerű időn belüli befejezéshez való joga, ezért sérelemdíjra jogosult. Az alperes jogellenes magatartását abban határozta meg, hogy a négy megjelölt alperes közül a Miskolci Egyetem I. rendű alperessel szemben nem volt olyan hiánya a keresetlevélnek, ami az idézés kibocsátása nélküli elutasítást indokolta volna. Tárgyalás hiányában sérült a jogvita elbírálásához való joga. A 3. számú keresetében ezzel összefüggően kérte 12.500. forint vagyoni kár megtérítését is, melynek alapjaként a régi Pp. 2. § (3) bekezdése mellett a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:519. §-ára és 6:548. § (1) bekezdésére is hivatkozott. Vagyoni kárát abból származtatta, hogy amennyiben a Miskolci Egyetem I. rendű alperessel szemben a keresetet az elsőfokú bíróság érdemben tárgyalta volna, úgy a költségmentesség engedélyezése iránti kérelmét is elbírálta volna, és ebben az esetben nem kellett volna 12.500 forint illetéket megfizetnie. Sérelmezte azt is, hogy a járásbíróság 18-II. számú végzése, valamint a Miskolci Törvényszék azt helybenhagyó 2.Pkf.21.450/2018/2. számú végzése sem tartalmazta pontosan, hogy az I. rendű alperessel szemben milyen hiánya volt a keresetnek. Álláspontja szerint a perek tisztességes lefolytatásához való jog magában foglalja a részletesen indokolt döntéshez való jogot, melyet megsértett az első- és másodfokú bíróság. Az elsőfokú végzés indoklásának ezen hiányossága akadályozta a felperes számára a végzés elleni fellebbezés részletes indoklásának kifejtését, és az első- és másodfokú végzés indoklásának hiányossága miatt a végzések meggyőző ereje hiányzik, az indokolás hiánya a keresetlevél 30 napon belül történő újra benyújtásánál is hátrányos.

[4] A személyes adatok védelméhez és magántitokhoz való jogának sérelme miatti keresetét (4. számú kereset) az Alaptörvény VI. Cikk (3) bekezdésére, a Ptk. 2:43. § e) pontjára, 2:46. § (2) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára, 2:52. § (1)-(3) bekezdésére alapította. Hivatkozott továbbá a 2011. évi CXII. törvény (Info tv.) 3. § 2., 3., 10., 11. pontjára, 4. § (2) bekezdésére, 5. § (6) bekezdésére, 14. § d) pontjára, a régi Pp. 119. § (9) bekezdésének rendelkezéseire. Személyiségi jogsértő magatartásként azt jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság a 31. sorszámu végzésével megtagadta az általa kért iratok zártan kezelését, és így az eljárás során az adott per alperesei is megismerhették a gondnokság alá helyezés miatt folyó eljárásban keletkezett, személyes, különleges, egészségügyi adatokat, amelyeket a Miskolci Törvényszék 1.Pf.20.078/2015/32. számú ítélete, illetve az általa megjelölt iratok tartalmaztak. Hivatkozott arra, hogy a gondnokság alá helyezési eljárásban született ítéletekről másolat a régi Pp. 119. § (9) bekezdése alapján anonimizálva sem adható ki. Okfejtése szerint személyes adat csak a cél megvalósulásához szükséges mértékben és ideig kezelhető. A Miskolci Járásbíróság P.22.958/2017. számú eljárásában az iratok csatolásának, beszerzésének célja a cselekvőképesség vizsgálata volt. Miután azonban a Kúria a jogerős ítéletet az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és a felperes keresetét elutasította, okafogyottá vált az eljárásban a kérelemben felsorolt iratok kezelése. A cél megszűnése után álláspontja szerint már a hivatkozott ítéletek nem kezelhetőek, és az ítéletekben foglalt személyes és különleges adatok, a 2017. március 7-i, valamint 2019. január 2-i beadványban felsorolt, a gyámhivatali eljáráshoz kapcsoló iratok és az azokban lévő adatok sem. A per érdemi tárgyalásán arra is hivatkozott, hogy a magántitok körébe tartoznak a gondokoltak és az előzetes jognyilatkozatok nyilvántartásáról szóló 2013. évi CLXXV.

törvény (a továbbiakban: Gondnytv.) 3. § (1) bekezdésén kívüli adatok, amelyeket a zártan kezelni kért iratok tartalmaznak, így a bíróság azokat jogosulatlanul szerezte be, illetve jogosulatlanul adta ki az alpereseknek.

[5] Az 5. számú keresetét szintén a régi Pp. 2. § (1) és (3) bekezdésére alapította, utalt továbbá a bírósági ügyvitel szabályairól szóló 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet (IM rendelet) 28. § (1) bekezdésére is. Arra hivatkozott, hogy a 2019. január 14. napján a Miskolci Törvényszéken benyújtott keresetlevelét a Miskolci Törvényszék az IM rendelet előírása ellenére nem lajstromozta. Amennyiben a Miskolci Törvényszék lajstromozta volna a keresetet, úgy hamarabb bírálta volna el, ez a mulasztás az elbírálási idő elhúzódását jelentette.

[6] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a bíróság a rá vonatkozó eljárási és anyagi jogszabályok betartásával jogszerűen járt el minden, a felperes által megjelölt eljárásban. Kiemelte, az a körülmény, hogy a felperes fellebbezése sikerre vezetett, és így a per folytatására került sor, nem sérti az észszerű határidőn belüli befejezés követelményét. A járásbíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító végzését kellően indokolta, a kártérítés feltételei hiányoztak. A bíróságnak mint adatkezelőnek a személyes adatok védelmére vonatkozó kötelezettségét az igazságszolgáltatási tevékenységével összhangban kell végeznie, ezért került sor a felperes perbeli cselekvőképességének, illetve meghatalmazotti képviseleti jogának vizsgálatára és iratok beszerzésére. A felperes által hivatkozott jogszabályok az adatkezelést nem zárták ki. Jogsértés hiányában a felperes sérelemdíjra sem jogosult.

[7] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 6.900 forint perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt 64.800 forint eljárási illetéket az állam viseli.

[8] A régi Pp. 2. § (1), (2), (3) bekezdését a törvény miniszteri indokolásával együtt értelmezve úgy foglalt állást, hogy az észszerű időn belüli elbírálás kötelezettsége kizárólag az érdemi döntésre vonatkozik, csak jogerős ítélettel (érdemi végzéssel elbírált ügyben) lehet a régi Pp. 2. § (3) bekezdése alapján kárigényt érvényesíteni. Utalt arra, hogy a miniszteri indokolás szerint a jogalkotó célja a régi Pp. 2. §-ának megalkotásával az volt, hogy a Pp. alapelvei összhangba kerüljenek a nemzetközi egyezményekben vállalt kötelezettségekkel, így az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Római Egyezmény (Egyezmény) 6. cikkével. Kiemelte, hogy egyes konkrét eljárási szabálysértések önmagukban nem értékelhetők alapjogi sérelemként.

[9] Az 1. számú keresettel összefüggően kifejtette, az a körülmény, hogy az eljáró bíró évekkal a felperes által sérelmezett eljárás befejezését követően egy másik ügyben úgy nyilatkozik, hogy elfogultnak érzi magát, nem jelenti azt, hogy évekkal korábban is elfogult lett volna. Másrészt nemcsak arra hivatkozással jelentett be elfogultságot, hogy a felperes egy ügyben pert indított ellene, hanem arra figyelemmel, hogy a felperes több ízben indított vele szemben eljárást, emellett pedig az adott ügyben az egyik fél Név kolléganőjének házastársa, akivel rendszeres munkakapcsolatban áll. Utalt arra is, hogy a Miskolci Törvényszék a

felperes elfogultsági kifogását elbírálta. A Miskolci Törvényszék kizárására irányuló kérelmet pedig a Debreceni Ítéltábla bírálta el. Mindkét bíróság úgy foglalt állást, hogy a felperes által előadottak egyéb objektív adatok hiányában elfogultság megállapítására nem adhattak okot. A felperes keresetében sem adott elő olyan objektív adatot, amely alátámaszthatná az elfogultságot. Az észszerű időn belüli befejezéshez való jog megsértését sem állapította meg, mivel azt a felperes kizárólag arra alapította, hogy a törvényszék keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító végzésével az eljárás elhúzódott, a keresetet érdemben elbíráló ítélettel összefüggően viszont nem hivatkozott jogsérelemre. Mivel a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító végzés nem minősül érdemi döntésnek, így arra az észszerű időn belüli elbírálás kötelezettsége sem vonatkozik. A felperes által hivatkozott megbízási szerződés megismerése az érdemi döntést érintette.

[10] A 2. számú keresetet szintén alaptalannak találta, mivel a régi Pp. sem tartalmazott olyan rendelkezést, ami alapján a bíróságnak lehetősége lett volna kizárólag egyes alperesek tekintetében idézés kibocsátása nélkül elutasítani a keresetlevelet, míg egy másik alperessel szemben pedig érdemben tárgyalni a keresetet. Alaptalan volt ezért a felperesnek az a hivatkozása, azzal, hogy az I. rendű alperessel szemben nem tárgyalta a keresetet a bíróság, sérült volna a jogviták elbírálásához való joga. Utalt arra is, a járásbíróság 7.P.22.958/20217/2. számú végzésében részletesen feltüntette, hogy a felperes által benyújtott keresetlevélnek milyen hiányosságai vannak, a 18/II. sorszámú végzésben pedig megindokolta, hogy mely okok miatt utasította el idézés kibocsátása nélkül a felperes keresetét, így nem sérült a felperes indokolt döntéshez, a per tisztességes lefolytatásához való joga. Mivel a felperes tudomással bírt arról, hogy mik a keresetlevele hiányai, a hivatkozott végzésekre tekintettel alaptalanul hivatkozott arra, hogy a kellő indokolás hiánya akadályozta őt a végzés elleni fellebbezés indokolásának kifejtésében, illetve a keresetlevél ismételt benyújtásában. A régi Pp. 2. §-a alkalmazása szempontjából irreleváns a végzések meggyőző ereje. A másodfokú bíróság helyes indokai alapján hagyta helyben az elsőfokú végzést, így e tekintetben sem sérült a felperes indokolt döntéshez való joga. A 3. számú keresettel összefüggően kifejtette, hogy a felperesnek azért kellett a le nem rótt eljárási illetéket megfizetnie, mert a keresetlevél hiányai miatt a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasította. A felperes saját mulasztásának következményét nem háríthatja át a bíróságra.

[11] A 4. számú keresetről a Ptk. 2:43. § e) pontja alapján döntött. Kiemelte, a járásbíróság a sérelmezett végzésében részletesen feltüntette, hogy a felperes által zártan kezelni kért iratoknak mi a tárgya, azokat milyen okból szerezte be. Utalt arra is, hogy egyes iratokat maga a felperes csatolt be. A felperes nem jelölt meg konkrétan olyan jogszabályhelyet, ami alapján kérhette volna az iratok zártan kezelését. Hangsúlyozta, hogy a felperes által sérelmezett adatokat a bírósági eljárás lefolytatása érdekében szerezte be a bíróság a régi Pp. 49. §-ában és 50. §-ában foglaltakra figyelemmel, e végzés felülbírálatára az eljáró bíróság nem jogosult. Alaptalanul kifogásolta a felperes a zárt adatkezelés hiányát arra hivatkozva is, hogy a Kúria ítélete folytán okafogyott a felsorolt iratok kezelése. A hivatkozott iratok ugyanis a peres eljárás részét képezik, így azok kezelése nem lehet okafogyott. Kifejtette, hogy a felperes által hivatkozott Gondnvtv. 3. § (1) bekezdése kizárólag azt szabályozza, hogy a gondnokoltak nyilvántartása mely adatokat tartalmaz, nem állapítja meg azonban, hogy az e bekezdésben nem szereplő adatok magántitoknak minősülnek. Hangsúlyozta, hogy a sérelmezett adatokat a járásbíróság a cselekvőképesség vizsgálata körében szerezte be, melyet hivatalból volt köteles vizsgálni. A sérelmezett peres eljárás első szakaszában a felperes gondnokság alatt állt, az ezzel kapcsolatos iratokat jogszerűen szerezte be a bíróság.

Ezen a Kúria hivatkozott döntése sem változtatott. A bíróság így nem sértette meg a felperes személyes adatok védelméhez és magántitokhoz való jogát. Kifejtette, hogy a hivatkozott adatok az iratanyag részét képezik, a gondnokság alá helyezéssel kapcsolatos iratokat, valamint a gondnokság alatt álló felperest képviselő gondnok személyét az alperesek is jogosultak voltak megismerni.

[12] A 2019. január 14-én előterjesztett keresetváltoztatás (5. számú kereset) tekintetében úgy foglalt állást, hogy a felperes 2019. január 14-én benyújtott keresetét kifejezetten a régi Pp. 132. § (1) bekezdésére hivatkozva nyújtotta be, így azt a korábbi keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító bírósághoz, azaz a bírósághoz kellett benyújtani. Az észszerű időn belüli elbírálás kötelezettsége továbbá kizárólag az érdemi döntésre vonatkozik. A kereset benyújtásának napján az ismételten előterjesztett keresetet iktatták a Miskolci Bíróságon, ezért alaptalan a felperesnek az a hivatkozása, hogy az eljárás elhúzódtott amiatt, hogy a Miskolci Törvényszék a keresetet nem iktatta és nem bírálta el.

[13] Mindezekre tekintettel az alperes nem sértette meg a felperes régi Pp. 2. §-ában foglalt jogait, valamint a Ptk. 2:43. § e) pontjába nevesített személyiségi jogait, és az elsőfokú bíróság ezért a keresetet elutasította. Mellőzte a törvényszék a további iratok beszerzését, mert a felperes keresetének tényállási részében és jogi érvelésében hivatkozott határozatokat, iratokat beszerezte, illetve azokat részben maga a felperes csatolta be, ezek alapján a felperes keresete érdemben elbírálnak volt. Hivatkozott arra is, hogy a felperes peres félként jogosult volt a per tárgyát képező iratokról másolatokat kérni.

[14] A perköltségről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

[15] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása és az alperes keresetének megfelelő marasztalása, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása érdekében. Kérte a perköltség fizetésére kötelezésének mellőzését elsődlegesen az ítélet megváltoztatásával, másodlagosan e tekintetben is kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását.

[16] Fellebbezését arra alapította, hogy az elsőfokú ítélet az ügy érdemére kihatóan jogszabálysértő. Megsértett jogszabályként hivatkozott az Alaptörvény I. cikk (1) és (2) bekezdésére, XXVIII. cikk (1) bekezdésére, VI. cikk (3) bekezdésére, a régi Pp. 2. § (1), (3) bekezdésére, 13. § (1) bekezdésére, 18. § (4) bekezdésére, 50. § (1) bekezdésére, 85. § (2) bekezdésére, 130. § (1) bekezdés j) pontjára, 121. § (1) bekezdés c) pontjára. Megjelölte továbbá a Ptk. 2:43. § e) pontját, 2:46. § (2) bekezdését, 2:51. §, 2:52. § rendelkezéseit, a Ptk. 1:3. §-t, 6:518. §-át, 6:519. §-át, 6:520. §-át, 548. § (1), 6:549. § (1) bekezdését, a régi Ptk. és Ptk. pénztartozásról és késedelmi kamatról szóló rendelkezéseit, az 2011. évi CXXII. törvény (Info tv.) keresetében felsorolt rendelkezéseit, a Pp. 233. § (1), (2) bekezdését, 179. § (2) bekezdését, 110. § (2), (3) bekezdését, 115. § (1) bekezdését, 183. § (1) bekezdését, 187. §-át, 188. §-át, 191. §-át, 202. § (1) bekezdését, 203. § (1) bekezdését, 214. § (1) bekezdését, 225. § (2) bekezdését, 230. §, 237. § (1)-(5) bekezdéseit, 265. § (1), (2), (3) bekezdéseit, 267. §-át,

268. § (1), (2) bekezdését, 276. §-át, 279. §-át, 346. § (4), (5) bekezdéseit, 263. § (2) bekezdését, 266. § (2), (4) bekezdéseit, 220. § (1) bekezdés a) pontját, 320. § (2) bekezdését, 322. §-át.

[17] Hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási jogszabálysértésként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása nem tartalmazza a keresetben hivatkozott minden jogszabályhelyet, azok értelmezését, a tények megállapításának egyéb körülményeit, amit a mérlegelésénél irányadónak vett. Az ítéletben megállapított tényállás hiányos, a bizonyítékok értékelése kirívóan okszerűtlen, az ítélet nem tartalmaz részletes, konkrét indokolást arról, hogy a hivatkozásait miért nem értékelte, ezért az elsőfokú bíróság az ítélettel a Pp. 279. § (1) bekezdését és a 346. § (4), (5) bekezdését is megsértette. Sérelmezte, hogy ha a bíróság a keresetet valamely részében hiányosnak tartotta, a Pp. 179. § (2) bekezdése, 115. § (1) és 230. § (1), (4) bekezdése alapján fel kellett volna hívnia a keresetpontosításra, a hiányosságok pótlására. Utalt ezzel összefüggően az indokolásnak arra a megállapítására, miszerint nem jelölte meg, hogy mely jogszabályhely alapján kellett volna zártan kezelni az általa kért iratokat. Sérelmezte, hogy a bíróság nem tájékoztatta arról, hogy az eljárás elhúzódását bizonyítani kellett volna, ezzel megsértette a Pp. 237. § (2) bekezdését. Hivatkozott ezzel összefüggően a január 19-én benyújtott keresetlevél iktatásának hiánya miatt előterjesztett keresetére. Hivatkozott arra is, hogy kérte az eljáró bíró kizárását is az ügy elbírálásából, a bíróság megsértette a Pp. 176. § (5) bekezdését azzal, hogy a keresetlevél hiányosságait nem teljeskörűen tüntette fel, panaszt tett az eljáró bíró kizárása iránti kérelem megtagadása miatt, álláspontja szerint előadott olyan konkrét okot, ami alapján megállapítható, hogy az eljáró bíró nem tárgyilagosan bírálja el az ügyet, nem értékelte a bíróság a kizárási kérelmében hivatkozott indokot. Arra hivatkozott, hogy a korábbi 27.P.20.452/2021. számú eljárásban a 2. számú hiánypótlásra felhívó végzésben a bíróság nem teljeskörűen tüntette fel a keresetlevél hiányait, a bíróság mulasztása miatt a Debreceni Ítéltáblával szemben nem érvényesíthetett keresetet. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 230. § (1) bekezdését is, mert nem az eljárás elhúzódására irányuló keresetet bírálta el, hanem a nem érdemi döntést.

[18] Eljárási szabálysértésként sérelmezte továbbá, a bíróság nem adott lehetőséget arra, hogy az alperes ellenkérelmére írásos válasziratot nyújtson be, megsértette ezzel a Pp. 187. § a) pontját és 188. §-át. Sérelmezte továbbá, hogy a bíróság nem szerezte be minden hivatkozott eljárás teljes iratanyagát, hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 160. § (2) bekezdését is, amely miatt kérte a jegyzőkönyv kijavítását. Megsértette az elsőfokú bíróság a Pp. 160. § (2) bekezdés f) pontját is, amikor nem tartalmazta a jegyzőkönyv konkrétan, hogy mely érkezett iratokról adott tájékoztatást. Sérelmezte azt is, hogy a bíróság nem biztosította jogi képviselője számára, hogy a Pp. 622. § (1) bekezdés b) pontjának megfelelően elektronikus hírközlő hálózat útján kerüljön sor a tárgyalásra, ami jelentős többletköltséget jelentett számára, és a tisztességes tárgyaláshoz való jog megsértését jelentette.

[19] Az anyagi jogszabálysértésekkel összefüggően megismételte a fellebbezésében azt az érvelését, mely szerint a személyes adatokat tartalmazó ítéletek anonimizálva sem adhatók ki másnak a Pp. (helyesen régi Pp.) 119. § (9) bekezdése alapján, továbbá a cél megszűnése után már nem kezelhetők a Miskolci Járásbíróság és a Miskolci Törvényszék gondnokság alá helyezésével összefüggő ítéletei, az abban foglalt személyes és különleges adatok. Jogszabálysértőnek tartotta ezért, hogy a zárt adatkezelés iránti kérelem elutasítását az elsőfokú bíróság jogszerűnek minősítette. Alaptalannak tartotta a képviselő megismerésével

összefüggő bírósági indokolást, mivel a járásbíróság a Kúria ítélete után három és fél évvel hozta meg a sérelmezett 31. sorszámú végzését. Fenntartotta, hogy nem volt jogszerű a kérelmében megjelölt ítéletek, adatok beszerzése sem, ugyanis a Gondnytv. 6. § (1) bekezdése alapján a gondnokoltak nyilvántartása közhitelesen tartalmazza azokat az adatokat, amelyek szükségesek annak megítéléséhez, hogy eljárhat-e a felperes. A perbeli cselekvőképesség megállapításához nem volt szükség a gondnokság alá helyező ítéletek indokolásának megismerésére. Álláspontja szerint megjelölte azt a jogszabályi rendelkezést is, amely alapján jogosulatlanul szerezte be a gondnokságról szóló ítéleteket a járásbíróság, hivatkozott ugyanis a régi Pp. 119. § (9) bekezdésére. Okszerűtlennek tartotta, hogy a Kúria ítélete után is az ítéletekben és a gyámhivatali iratokban szereplő személyes adatait az eljárás részét képezik, és ezért nem okafogyott azok kezelése. Sérelmezte, hogy a keresetében hivatkozott az Info tv. 14. § d) pontjára is, amely alapján az érintett jogosult arra, hogy kérje személyes adatai kezelésének korlátozását, az elsőfokú bíróság azonban ezt a hivatkozását indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta. Jogsértő volt a sérelemdíj elutasítása is, a személyiségi jogsértés alapján a sérelmet vélelmezni kell.

[20] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem jelölte meg azt a jogszabályhelyet az ítéletében, hogy miért a járásbíróságon kellett volna benyújtani az újra előterjesztett keresetet, és mire alapozta, hogy a törvényszék az eljárási szabályoknak megfelelően járt volna el, amikor a keresetlevelet megküldte a Miskolci Járásbíróságnak. Sérelmezte, hogy az ítélet nem tartalmazott indokolást az IM rendelet 28. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettség megsértéséről, holott a keresetét erre alapította. Kiemelte, a Miskolci Törvényszéken benyújtott keresetlevél is tartalmazta, hogy a keresetre a törvényszéknek van hatásköre. Megalapozatlannak tartotta, hogy az eljárás ne húzódott volna el annak következtében, hogy a 2019. január 14-én a törvényszéken benyújtott keresetlevél nem lett iktatva a törvényszéken. Hiányosnak tartotta a tényállást abban a tekintetben, hogy az nem tartalmazta, mikor küldték a Miskolci Törvényszékre a 2019. január 14-én benyújtott keresetlevelet. A Miskolci Járásbíróság ugyanis a 15. sorszámú, 2019. november 19-i végzésben állapította meg, hogy az áttételt elrendelő végzése jogerőre emelkedett. Hangsúlyozta, az a mulasztás, hogy a törvényszéken benyújtott keresetlevelet a törvényszék nem iktatta, az eljárás elhúzódását jelentette, a keresetet később bírálták el érdemben. Az elsőfokú bíróság megállapításával szemben hivatkozott arra, hogy az érdemi ítéletet a bíróság észszerű időn túl hozta meg. A 2023. április 28-i keresetkiegészítés tartalmazta, hogy amennyiben a Miskolci Törvényszéken lajstromozta volna a keresetet, azt a bíróság hamarabb bírálta volna el, ezen mulasztás az eljárás elhúzódását jelentette.

[21] Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul állapította meg, hogy a bíró különböző okra hivatkozva jelentett be elfogultságot. Álláspontja szerint a keresetben előadott olyan adatot, ami a bíróság elfogultságát alátámasztotta. Sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet nem tartalmaz indokolást az elfogultsági kérelemben megjelölt tényekre. Hivatkozott arra, hogy a Debreceni Ítéltábla elutasító döntése a Pp. 263. § (2) bekezdése alapján nem köti a bíróságot, részükről sem volt biztosított a pártatlan elbírálás. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte az ítéletében és nem is indokolta azt a hivatkozását, hogy az Miskolci Törvényszék 25.P.21.678/2013. számú eljárásában nem volt biztosítva az elfogulatlan elbírálás.

[22] Megalapozatlannak tartotta azt az ítéleti megállapítást, hogy az érdemi döntés, ítélet kapcsán nem hivatkozott az észszerű időn belüli elbíráláshoz való joga sérelmére. Az eljárás elhúzódása azt jelentette, hogy a kereset elbírálásához, a kereset beadásához képest később került sor az érdemi ítélet hozatalára, a teljes eljárás elhúzódásának indoka pedig az volt,

hogy a 25.P.20.105/2013/14. számú végzés jogsértő volt, ugyanis a keresetlevél nem volt alkalmas az elbírálásra. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a régi Pp. 149. § (1) bekezdését, ugyanis lehetősége lett volna a több alperessel szemben előterjesztett keresetet elkülönítve elbírálni. A régi Pp. rendelkezéseivel ellentétes az az indoklás, ami alapján a bíróságnak nem lett volna lehetősége kizárólag egyes alperesek tekintetében idézés kibocsátása nélkül elutasítani a keresetlevelet. Okszerűtlennek tartotta azt az elsőfokú bírósági következtetést, miszerint saját mulasztása miatt kellett 12.500 forint illetéket fizetnie, ne sérült volna az indokolt döntéshez való jog, a régi Pp. 2. § alkalmazása szempontjából irreleváns lenne, hogy a végzések meggyőző ereje hiányzik. Hivatkozott ezzel összefüggésben a Debreceni Ítéltábla 1.Pkf.20.029/2022/2. számú végzésére, mely szerint az elsőfokú végzés indoklása nem felelt meg a Pp. előírásainak, ami azzal a következménnyel jár, hogy akadályozza a felperest, hogy a döntéssel szemben a fellebbezésben fejtse ki érveit, másrészt, hogy a keresetlevelet a hiányok pótlásával újra, szabályszerűen benyújtsa.

[23] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását annak helyes indokai alapján. Kiemelte, hogy a régi Pp. 50. § (1) bekezdése alapján a bíróságnak kétség esetén az eljárás bármely szakaszában hivatalból kellett vizsgálnia a fél perbeli cselekvőképességét, és a jogszabályi kötelezettség teljesítése többféleképpen történhetett, így akár hivatalból elrendelt bizonyítás révén is. Ennek során a gondnoksági perben meghozott ügydöntő határozatok is jogszerűen beszerezhetők, ezt sem a Pp., sem a Gondnytv., sem más jogszabály nem zárja ki. A járásbíróság eljárásában sem jogosulatlan adatszerzés, sem jogszabálysértő adatkezelés nem történt. Az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem követett el, így a felperesnek az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelme is alaptalan. A bírák elfogultság tárgyában tett elnöki iratban elfekvő nyilatkozata a felperes számára nem adható ki. Ez nem akadályozta őt a bizonyításban, hiszen annak tartalmát ismerte a kizárás iránti kérelme elbírálásáról szóló határozatból. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a kereset elbírálása szempontjából releváns tényeket, és azokból okszerűen vonta le a keresetet elutasító érdemi döntését, melyet kellőképpen meg is indokolt.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] A fellebbezés nem alapos.

[26] A Fővárosi Ítéltábla előre bocsátja, hogy az elsőfokú ítéletet a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Bár a felperes felsorolta azokat a jogszabályokat, amelyek megsértését fellebbezésében állította, a másodfokú bíróság csak azokat a jogszabálysértéseket tudta érebben vizsgálni, amelyeknél a felperes fellebbezésében előadta, hogy az elsőfokú ítéletet milyen okból tartja az érintett anyagi jogszabályt sértőnek, illetve konkrétan az eljárás mely mozzanatát tartja az érintett eljárási jogszabályt sértőnek.

[27] A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az eljáró bíró nem volt kizárt, a fellebbezésben megjelölt okokból az elsőfokú bíróság nem vétett az ügy érdemére kiható, a másodfokú eljárásban nem orvosolható, lényeges eljárási szabálysértést, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére a Pp. 380.§, 381. § alapján nem volt indok.

[28] A kizárási kérelmet elutasító végzés elleni fellebbezésbe foglalt panasz (Pp. 18. § (4) bekezdés) megalapozatlan. A teljeskörű hiánypótlás elmaradásából sem lehet arra következtetni, hogy az eljáró bírótól nem várható, hogy tárgyilagosan bírálja el az ügyet (Pp. 12. § f) pont).

[29] A Pp. 187. § alapján választott perfelvételi mód az ügy érdemét nem érinti. Az elsőfokú bíróság valamennyi kereseti kérelmet érdemben elbírálta (Pp. 341. §). Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, további iratok beszerzésére a per eldöntéséhez nem volt szükség (Pp. 276. § (1) bekezdés). A felperes keresete a csatolt iratok és a felperes által érvényesített jog alapjául előadott tények alapján érdemben elbíráható volt. Az elsőfokú bíróság egyebekben helyesen állapította meg, hogy a felperes bírósági pereket érintő iratbeszerzési indítványai nem feleltek meg a Pp. 322. § (1) bekezdésének, a felperes az érintett ügyekben félként járt el, nem igazolta, hogy az irat kiadását közvetlenül nem kérhette. Nem merült fel a Pp. 237. § alapján anyagi pervezetés és a felek további nyilatkozattételre felhívásának szükségessége a felperes által előadott tény- és jogállítások és a fellebbezésben foglaltak alapján. A Pp. 622. § (1) bekezdés b) pontjának alkalmazási feltételei nem álltak fenn, az elektronikus hírközlő hálózat útján megtartott tárgyalás hiánya az ügy érdemi elbírálását nem érinti, a jogi képviselő a tárgyalásokon jelen volt. A jegyzőkönyv kijavítási kérelem tartalma, egyes eljárási mozzanatok időpontjának rögzítésének, illetve az iratok Pp. 160. § (2) bekezdése szerinti megjelölésének fellebbezésben állított sérelme szintén közömbös a perbeli ügy érdemi elbírálása szempontjából.

[30] Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének a Pp. 346. § (5), (6) bekezdése alapján nagyobb részt eleget tett. A régi Pp. 2. § (1), (3), a Ptk. 2:43. § e) pontja, 2:46. § (2) bekezdése, 6:549. § (1) bekezdése alapján a jogvita elbírálásához szükséges lényeges nyilatkozatokat értékelte. Az elsőfokú bíróságnak nem kellett olyan tény- és jogértelmezési kérdésekkel foglalkoznia, amelyek az érvényesített jog fennállását értékelő indokolás tartalmából következően irrelevánsak. Az elsőfokú ítélet indokolásának fellebbezéssel érintett esetleges pontatlanságai, hiányosságai a másodfokú eljárásban az indokolás kiegészítésével kiküszöbölhetőek, az ítélet hatályon kívül helyezését nem alapozzák meg.

[31] Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást az iratokkal összhangban, a Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelően, helyesen állapította meg, a tényállás kiegészítésére, módosítására nem volt szükség a fellebbezésben megjelölt okból. A fellebbezés alapján nem állapítható meg az sem, hogy a felperes pontosan milyen releváns ténnyel kérte a tényállás kiegészítését, vagy mely részben kérte módosítani.

[32] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével és nagyobb részt annak indokaival is egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az elsőfokú bíróság indokolását azonban a következők szerint pontosítja, illetve egészíti ki.

[33] A felperes 1., 2., 3., 5. számú keresetét a régi Pp. 2. § (1) bekezdésére alapította, és arra hivatkozott, hogy a keresetében megjelölt eljárásokban sérült a perek tisztességes lefolytatásához, valamint az észszerű időn belül történő befejezéshez való joga. Az elsőfokú bíróság helyesen – az Egyezmény 6. cikke alapján kialakult Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) és a magyar bírósági gyakorlatnak megfelelően – indult ki abból, hogy a régi Pp. 2. § (1) bekezdése alapján egyes konkrét eljárási szabálysértések nem értékelhetők a perek észszerű időn belül befejezéshez való alapjog sérelmeként.

[34] Az EJEB a König ügyben (König v. Németország, no. 6232/73, 1978. június 28-i ítélet) úgy foglalt állást, hogy az észszerű időn belül befejezésére alapított panaszok (hosszpanaszok) szempontjából az eljárások kalkulált tartama az eljárás egészét magába foglalja, nem bontható le egyes eljárási cselekményekre. A befejező időpont az utolsó, már véglegesnek tekinthető döntéssel esik egybe. Az EJEB szerint az nem várható el a tagállamoktól, hogy garantálják, a bírái nem fognak tévedni, a felelősséget az indokolatlan inaktív időszakok, illetve olyan hibák teszik megállapíthatóvá, amelyek az egyéb körülményekkel való összhatás eredményeként az eljárás elhúzódásához vezetnek. Az észszerű időtartam szempontjából az ügy bonyolultságának, a kérelmező és a hatóságok magatartásának, illetve a kérelmező szempontjából az eljárás tétjének van jelentősége (König ügy 99. bekezdés). Az ezzel összhangban álló bírósági gyakorlat (BDT 2008. 1811) értelmében a per befejezésének észszerű időtartama a jogvita tárgya és természete, valamint az eljárás lefolytatásának egyedi természete alapján határozható meg. Pusztán egy eljárási határidő be nem tartása nem alapozza meg a felelősséget, azt kell vizsgálni, hogy a jogvita tárgyára és természetére tekintettel más hasonló ügyekhez képest a per tovább tartott-e. Az alapelv érvényesülését tehát nem eljárási szakaszonként vagy eljárási cselekményeként kell értékelni, hanem a per egésze tekintetében kell állást foglalni.

[35] A felperes az 1. számú keresetét az észszerű időtartam tekintetében arra alapította, hogy a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasító végzés (rég. Pp. 130. §) – amelyet a másodfokú bíróság hatályon kívül helyezett, – indokolatlanul elhúzta az eljárást. Az ítéltábla osztotta a fellebbezés álláspontját annyiban, hogy az alapjog sérelmének megállapítását nem zárja ki az, hogy a felperes a keresetében nem ítéleti döntésre, hanem végzésre hivatkozott. A per észszerű időn belüli befejezése szempontjából ugyanis nem egy adott ügy IM rendelet 39. § (1) bekezdése szerinti ügyviteli befejezését kell vizsgálni, hanem a perbe vitt jog érvényesítésének végleges elbírálását, a felperes keresetét pedig végül jogerős ítélettel utasította el a bíróság. A keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása azonban az eljárás egészéből kiragadott olyan eljárási cselekmény volt, amelynek jogszabálysértő volta nem alkalmas annak megállapítására, hogy a felperes alapjoga az eljárás egészét figyelembe véve sérült. Különös tekintettel arra, hogy az adott ügyben eljárás másodfokú bíróság végzésének indokolása alapján a felperes keresetlevele hiányos volt, és csak a hiánypótlást követően vált alkalmassá idézés kibocsátására. A csatolt iratok szerint továbbá a felperes alaptalan kizárási kérelmekkel hátráltatta az eljárás befejeződését. Nem lehet következtetni a 2013. július 12-i keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása és annak 2013. november 21-i másodfokú

elbírálása között eltelt időszakból – a törvénykezési szünetet is figyelembe véve – arra, hogy ez a körülmény a hasonló tárgyú és nehézségű perekhez képest a per észszerűtlen időn belüli befejezését eredményezte.

[36] Az ítéltábla megjegyzi, hogy téves az a felperesi érvelés, miszerint a felperes régi Pp. 2. § (1), (3) bekezdése szerinti igényét megalapozná, hogy jogszabálysértő végzés hiányában az eljárás hamarabb fejeződött volna be. Az észszerű időn belüli eljáráshoz való jog sérelméhez ugyanis nem elegendő önmagában az, hogy az adott ügyben elsőfokon eljáró bíróság eljárási jogszabálysértése miatt szükségessé váló jogorvoslati kérelem és jogorvoslati döntés meghozatalának idejével az eljárás időtartama meghosszabbodik.

[37] A fellebbezés alaptalanul támadta az elsőfokú bíróságnak az eljárt bíróságok elfogulatlanságát érintő, helytálló megállapításait is. Az ítéltábla azonban azt emeli ki, hogy az elsőfokú bíróság az elfogultság kérdésében szükségtelenül foglalt állást. A felperes per tisztességes elbírálás sérelmére alapított keresete ugyanis már azért alaptalan volt, mert a felperes kizárás iránti kérelmeit a régi Pp. 18. § (1), (2), (4) bekezdése alapján hatáskörrel rendelkező bíróságok már elbírálták. E döntések felülbírálatára a régi Pp. 2. § (1), (3) bekezdése szerint megindított per nem ad lehetőséget.

[38] A felperes 2. számú keresetében olyan eljárással összefüggően kifogásolta a régi Pp. 2. § (1) bekezdése alapján az eljárás észszerű időn belüli befejeződését, amely eljárás jogerősen a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításával fejeződött be. Az elsőfokú bíróság e tekintetben helyesen állapította meg, hogy az észszerű időn belüli elbírálás régi Pp. 2. § (1) bekezdésében írt kötelezettsége nem vizsgálható, ha az igényérvényesítés – a keresetlevél hiányossága miatt – nem érdemi döntéssel végződik. A keresetlevelet annak hiányossága miatt a régi Pp. 130. § alapján elutasító végzés ugyanis a régi Pp. 1. § szerinti jogvitát nem bírálja el, nem zárja le, az ilyen végzés nem minősül az EJEK gyakorlatában sem végleges döntésnek. A felperes eljárás észszerű időn belüli befejeződésre alapított igénye már ez okból alaptalan volt. A jogerős, régi Pp. 130. §-a alapján meghozott végzés a peradatok szerint semmilyen módon nem zárta el a felperest attól, hogy a keresetlevelét szabályszerűen ismét benyújtsa, vagy igényét szabályszerűen érvényesítse. Alaptalanul hivatkozott ezért a felperes a bírósághoz fordulás jogának sérelmére, a jogerős végzés indokolásával összefüggően is.

[39] Nem volt alapja a felperes közhatalom gyakorlásával bírósági jogkörben okozott kárigényének (3. számú kereset, Ptk. 6:549. §) sem. A régi Pp. 130. §-a a keresetlevél részleges idézés kibocsátása nélküli elutasításáról nem rendelkezett, így a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a sérelmezett végzések azért jogsértőek, mert lehetősége volt a bíróságnak arra, hogy csak az alperesek egy részével szemben utasítsa el a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül.

[40] A felperes keresetkiegészítésében (5. számú kereset) a keresetlevele lajstromozásának elmulasztására alapította a régi Pp. 2. § (1) bekezdése szerinti alapjogi sérelmét. A felperes keresete ezért ugyanazon okból volt megalapozatlan, mint az 1. számú keresete. Kétségtelen, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint a felperes ismételt benyújtott keresetlevelét 2019. január 14-én a Miskolci Törvényszéken és a Miskolci Járásbíróságon is érkezett, azonban csak a járásbíróságon lajstromozták az IM rendelet 28. § (1) bekezdés szerint. A járásbíróság azonban 2019. március 19-én jogerős végzésével a keresetlevelet áttette a Miskolci Törvényszékhez. A törvényszéki lajstromozás hiánya az eljárás egészéből kiragadott olyan eljárási cselekmény, amelynek jogszabálysértő volta nem alkalmas annak megállapítására, hogy a felperes alapjoga az eljárás egészét figyelembe véve sérült. Különös tekintettel arra, hogy a január 14. és március 19. között eltelt időszak hossza alapján nem lehet arra következtetni, hogy az áttétel szükségessége az eljárás egészét tekintve alapjogi sérelmet okozott. Az elsőfokú bíróságnak – kereseti tényállítás hiányában – nem kellett vizsgálnia, hogy az áttételt elrendelő végzés jogerejét milyen okból állapították meg 2019. november 19-én. E tekintetben nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a felperes már az áttételt elrendelő végzés alapján értesült a 2019. január 14-én benyújtott keresetlevelére tett intézkedésről.

[41] A felperes 3. számú keresetében a Ptk. 2:43. § e) pontja és 2:46. § (2) bekezdése alapján személyiségi jogsértésként személyes adatokhoz való joga, valamint magántitka sérelmét állította. A felperes keresetlevele e tekintetben hiányos volt, ugyanis a jogsértés megállapítása iránti kérelme nem tartalmazta azt, hogy konkrétan az alperes mely magatartása milyen személyiségi jogát sértette. A felperes az általa megjelölt Info tv. rendelkezései alapján jogi érvelést nem vezetett le, arra hivatkozott, hogy személyes adatok csak a cél megvalósulásához szükséges mértékben és ideig kezelhetők (Info. tv. 4. § (2) bekezdés). Ez a keresetet elutasító ítélet érdemi felülbírálatát azonban nem akadályozta. A felperes ugyanis keresetlevelében jogsértő magatartásként mindkét személyiségi joga sérelmét abban jelölte meg, hogy az általa megjelölt iratok zártan kezelését az alperes megtagadta, és az azokban lévő személyes és különleges adatok megismerését biztosította annak az eljárásnak az alperesei számára, annak ellenére, hogy a Kúria a gondnokság alá helyező ítéletet hatályon kívül helyezte, így az adatkezelésre már nincs szükség.

[42] Az érdemi tárgyaláson megjelölt alperesi magatartások (jogosulatlan iratbeszerzés, iratok kiadása) a perfelvételt lezáró végzés meghozataláig előadott tényállításhoz képest új tényállítások, amelyek a Pp. 214. § (3) bekezdése alapján nem vehetők figyelembe. Az ítéltábla ezért csupán megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a sérelmezett végzésre utalással, hogy a régi Pp. 49. §, 50. §-a alapján a felperes cselekvőképességét és törvényes képviselőjének ezt a minőségét hivatalból vizsgálhatta, a kifogásolt végzésben megjelölt iratok beszerzésekor, csatolásakor a felperes gondnokság alá helyezése iránti perben született jogerős ítéletet a Kúria nem helyezte még hatályon kívül. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a felperes által hivatkozott Gondnytv. a gondnokoltak nyilvántartásában nyilvántartott személyes adatok adatkezelését szabályozza, és nem korlátozza a bíróságot abban, hogy a cselekvőképesség tekintetében a régi Pp. 50. §-a alapján a nyilvántartáson kívül bizonyítást folytasson. A jogerős ítélet, valamint a képviseleti jog igazolásához szükséges iratok beszerzése nem tekinthető jogalap nélküli vagy túlzó adatkezelésnek, az Info tv. 4. § (2) bekezdése, 6. § (5), (6) bekezdése a különleges adatok kezelését is lehetővé tette.

[43] A kifogásolt személyes és különleges adatokat tartalmazó iratok az IM rendelet 2. § 9. pontjának, 17. pontjának megfelelő ügyiratok, amelyeket a 21. pont értelmében az ügyirat részeként az ügyintézés valamennyi szakaszában együtt kell kezelni. A régi Pp. 119. § (1) bekezdése alapján a felek az ott írt korlátozásokkal a per iratait megismerhették. A régi Pp. 49. és 50. §, az IM rendelet és a régi Pp. 119. § (1) bekezdés alapján végzett adatkezelés jogszabályi felhatalmazáson alapul, ezért a Ptk. 2:42. § (1) bekezdése alapján személyiségi jogsértés – magántitok, személyes adatokhoz való jog megsértésének – megállapítására nem alkalmas. A Ptk. 2:42. § (1) bekezdése értelmében a személyiség szabad érvényesítése a törvény és mások jogainak korlátai között valósítható meg, a Pp. rendelkezései ilyen törvényi korlátnak bizonyulnak. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes nem jelölt meg olyan jogszabályi rendelkezést, amely a zárt adatkezelésre alapot adna. Mindezekre tekintettel helyesen rendelkezett személyiségi jogsértés hiányában a Ptk. 2:51. §, 2:52. § alapján előterjesztett igények elutasításáról.

[44] A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az ítéltábla kiemeli, hogy a felperes hivatkozásával szemben a régi Pp. 119. § (9) bekezdése a (7) bekezdésre utal, azaz a feleken kívüli személyek másolatkészítési jogáról rendelkezik, és az iratok zártan kezelését nem alapozza meg. Zárt adatkezelést folyamatban lévő ügyben az IM rendelet kérelemkor hatályos 41. §-a tette lehetővé, a felperes 2017. március 7-én, 2019. január 2-án érkezett kérelmére e jogszabályhely nem alkalmazható. Az ítéltábla megjegyzi, hogy az eljárási jogszabályok felhatalmazásának megfelelő bírósági adatkezelés nem minősült szükségtelen adatkezelésnek a zárt adatkezelés iránti kérelmek előterjesztésekor hatályos Info tv. 4. § (2) bekezdése alapján sem. A régi Pp. 49. § (1), (2) bekezdése alapján a perben csak perbeli cselekvőképeséggel rendelkező személy, vagy annak törvényes képviselője járhat el. Az eljárás törvényességének ellenőrzéséhez, a feleket megillető perbeli jogok biztosításához a kérelem előterjesztésekor folyamatban lévő ügyben szükségesnek tekinthető az iratok megismerhetősége.

[45] A 2017. március 7-én hatályos Info tv. 14. §-a nem tartalmazott d) pontot, így arra a felperes jogot nem alapíthatott. A 2019. január 2-án hatályos Info tv. 4. § a), b) pontja értelmében pedig a személyes adatok bírósági adatkezelésére az Info tv. 14. §-ának rendelkezései nem alkalmazhatóak. Az ítéltábla megjegyzi, hogy a bírósági iratok kezelésével összefüggő adatkezelés miatt az érintetti jogokra az általános adatvédelmi rendelet (a személyes adatoknak az (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet) 18. cikke biztosítja az adatok korlátozásához való jogot, e rendelkezés feltételeinek megfelelő kérelmet a felperes nem terjesztett elő. Kérelmei nem voltak a régi Pp. 3. § (2) bekezdésének megfelelő értelmezés mellett sem a 18. cikk szerinti érintetti jog érvényesítésének értékelhetők.

[46] Mindezekre tekintettel – mivel az elsőfokú bíróság ítélete a fellebbezésben megjelölt okokból az ügy érdemére kihatóan nem volt jogszabálysértő – a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[47] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, az alperes a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján perköltséget nem számított fel, a Fővárosi Ítéltábla ezért az alperes részére másodfokú perköltséget nem állapított meg.

[48] A le nem rótt fellebbezési illetékről a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján határozott a felperes teljes személyes költségmentességére figyelemmel.

Budapest, 2024. május 14.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.

bíró